

Arrest

nr. 232 645 van 14 februari 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. COEL
Schuttersvest 78
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 2 september 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 augustus 2019 "*houdende intrekking van de verblijfskaart model B en afvoering uit het rijksregister wegens verlies verblijfsrecht*" en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 september 2019 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest tot schorsing nr. 224 902 van 13 augustus 2019 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, *loco* advocaat F. COEL en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 augustus 2017 meldt de verzoekende partij zich aan bij de diensten van de stad Mechelen om haar afwezigheid te melden conform de artikelen 39, §2 en 39, §6 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). De verzoekende partij beschikt op dat moment over een verblijfskaart geldig tot 12 februari 2021.

1.2. Op 28 augustus 2017 verlaat de verzoekende partij België.

1.3. Op 22 juni 2019 keert de verzoekende partij terug naar België.

1.4. Op 1 augustus 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing "*houdende intrekking van de verblijfskaart model B*". Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Ik heb de eer u te verzoeken de B-kaart geldig tot 12.02.2021 in te trekken.

REDEN VAN DE BESLISSING

Uit het administratief dossier blijkt dat meneer zich op 22.08.2017 aanbood om zijn afwezigheid uit het Rijk te melden overeenkomstig artikel 39 §2 en §6 van de wet van 15.12.1980 vanaf 28.08.2017. Hij toont de voor zijn vertrek niet aan dat hij aan de voorwaarden voldeed zoals bepaald bij artikel 39 §3 van het KB van 08.10.1981.

Uit het voorgelegde Pakistaanse paspoort met nummer AC9824343 blijkt dat betrokken het land effectief meer dan één jaar heeft verlaten. Zo verliet hij België volgens de uitreisstempel in zijn paspoort op 28.08.2017 en kwam pas op 22.06.2019 terug binnen volgens de aanwezige inreisstempel.

Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15.12.1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan één jaar uit het Rijk."

1.5. Op 1 augustus 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"De heer / mevrouw, die verklaart te heten:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (~~zij~~) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Artikel 7, alinea 1, 2° van de wet van 15.12.1980: wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn, of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15.12.1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat de gezondheidstoestand een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan deze beslissing of dat er sprake is van een gezins- en familieleven in de zin van art.8 EVRM. Zo legt meneer bij zijn aanvraag geen enkel bewijs voor waaruit kan blijken hij nog een gezinsleven zou uitoefenen. Meneer blijkt nog duidelijk banden te onderhouden met zijn land van herkomst (Pakistan) waar hij volgens zijn paspoort met nummer AC9824343 heeft verbleven van 28.08.2017 tot 22.06.2019. Vanuit het buitenland kan hij contacten blijven onderhouden met de in België aanwezige familieleden of regelmatig op bezoek blijven komen door een visum voor familiebezoek (kort verblijf) aan te vragen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1 en 11 van de Richtlijn 2004/38 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 alsook van de artikelen 6, 7 en 19 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en de artikelen 39 en 40 van het Vreemdelingenbesluit.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

“Overwegende dat Artikel 6 van de Wet van 15 december 1980 stelt dat:

“Artikel 6

Behoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, mag de vreemdeling die legaal het Rijk is binnengekomen, niet langer dan negentig dagen in het Rijk verblijven, tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in een daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt. Wordt beschouwd als een persoon die meer dan negentig dagen in het Rijk verblijft, de vreemdeling die meer dan negentig dagen binnen een periode van honderdtachtig dagen op het grondgebied van de Staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen die België bindt, verblijft, waarbij voor iedere dag van het verblijf de honderdtachtig voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen. Voor de toepassing van het tweede lid geldt de inreisdatum als de eerste dag van verblijf op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten en de uitreisdatum als de laatste dag van verblijf op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten. Perioden van verblijf die zijn toegestaan op grond van een verblijfsvergunning of een visum voor lang verblijf worden bij de berekening van de verblijfsduur op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten niet in aanmerking genomen [...]

Overwegende dat artikel 7 van de Wet van 15 december 1980 stelt dat:

" Artikel 7

Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

[...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[...]"

Overwegende dat uit de bestreden beslissing blijkt dat vertoger het Rijk heeft verlaten op 28 augustus 2017 om zijn studies verder te zetten in Pakistan en terug in het Rijk is binnengekomen op datum van 22 juni 2019;

Dat vertoger onbetwistbaar is binnengekomen onder dekking van een op 22 juni 2019 geldige verblijfsvergunning;

Dat vertoger zich heeft gehouden aan alle formaliteiten en zich heeft aangemeld bij de administratie bij terugkeer en op 1 augustus 2019 de verwerende partij beslist tot intrekking van de verblijfstitel, beslissing betekend op 2 augustus 2019;

Dat op dat ogenblik vertoger geen 90 dagen in het Rijk verblijft en hij had bij de gemeente aangegeven dat hij diende terug te reizen ter voorbereiding van het academiejaar op 15 augustus 2019;

Dat de bestreden beslissing dan werd ook genomen binnen de termijn van 90 dagen en in strijd met artikel 6 van de Wet van 15 december 1980;

Dat voor zover de verwerende partij zou opwerpen dat, zij slechts een feitelijke toestand van het verlies van het Recht zou hebben vastgesteld en er geen Recht was op datum van binnenkomst op datum van 22 juni 2019 laat vertoger gelden dat de beslissing van de verwerende partij hoogstens een declaratief karakter zou hebben en hij beschikking had over een geldige verblijfstitel op datum van binnenkomst en de verwerende partij steeds diende te handelen in toepassing van de artikelen 39 en 40 van het KB van 8 oktober 1981 waarover infra meer;

Overwegende dat verzoeker deel uitmaakt van het gezin A.N. (...) - H.F. (...) en in België verblijft binnen het kader van gezinshereniging met zijn vader, stiefmoeder en drie broers, U. (...), A. (...) en Y. (...);

Dat vertoger studeert in Pakistan en terug keert voor de vakantieperiodes;

Dat vertoger de studieperiodes heeft aangegeven aan de Stad Mechelen en ook zijn terugkeer meldde;

Dat vertoger terugkeerde na het academiejaar 2018-19 op 22 juni 2019 waarover geen betwisting kan bestaan;

Dat de beslissing werd als volgt gemotiveerd:

" [...]

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15.12.1980: wanneer hij langer in het Rijk verblijft van de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn, of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Overeenkomstig artikel 19§1 van de wet van 15.12.1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk.

[...]

Dat Artikel 19 van de Wet van 15 december 1980 stelt dat:

Artikel 19

§ 1. Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

[...]

Dat nu vertoger terugkeerde buiten deze termijn de verwerende partij hieruit afleidt dat het Recht op terugkeer absoluut verloren zou zijn, en er maar een nieuwe machtiging tot verblijf moet worden aangevraagd op welke gronden dan ook desgevallend overeenkomstig artikel 19 §2 van de Wet van 15 december 1980;

Dat deze redenering al te eenvoudig is en niet opgaat daar waar toepassing moet worden gemaakt van artikel 40 van het KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, hierna genoemd het Verblijfsbesluit waarvan de tekst gaat als volgt:

Artikel 40

De vreemdeling die overeenkomstig de bepalingen van artikel 39, § 2, 3, 4 en 5, het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats op de hoogte gebracht heeft van zijn voornemen het land te verlaten en er terug te

keren, en die, wegens omstandigheden onafhankelijk van zijn wil, niet in staat is geweest binnen de voorziene termijnen naar het land terug te keren, kan opnieuw in zijn vroegere toestand geplaatst worden bij beslissing van de (Minister) of van zijn gemachtigde. In afwachting van die beslissing, geeft het gemeentebestuur, na inzage van de documenten die vereist zijn voor zijn terugkeer in het Rijk, aan de vreemdeling een document af overeenkomstig het model van bijlage 15. Dit document bewijst dat de vreemdeling zich bij het gemeentebestuur heeft aangemeld en dekt voorlopig zijn verblijf gedurende drie maanden.

Is de beslissing gunstig of wordt, binnen die termijn, geen beslissing ter kennis van het gemeentebestuur gebracht, dan wordt de vreemdeling opnieuw in zijn vroegere toestand geplaatst. Indien de (Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft) of zijn gemachtigde beslist dat de vreemdeling niet meer tot verblijf wordt toegelaten, brengt het gemeentebestuur hem deze beslissing ter kennis door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 14. [...]"

Overwegende dat het vast staat dat vertoger zijn hoofdbelangen heeft in België en dat deze behouden werden;

Dat vertoger deel uitmaakt van een gezin binnen het kader van een jaren geleden toegestane gezinshereniging en hij manifest ten laste is van zijn ouders, studeert in het buitenland aan de hub van een Britse Universiteit (Cambridge) in Pakistan;

Dat hij steeds terug keert tijdens het zomerreces;

Overwegende dat het eveneens vast staat dat tijdens het zomerreces tussen het academiejaar 2017-18 en 2018-19 vertoger een infectie aan de onderrug heeft opgelopen en op doktersvoorschrift hij op 28 juni 2018 niet mocht reizen voor een periode van 10 tot 12 weken zelfs vooraleer het maar kon worden beslist tot een conservatoire behandeling dan wel een heelkundige ingreep;

Dat vertoger dan ook niet kon reizen en het een toestand van overmacht in de zin van de Wet betreft wat niet kan worden betwist;

Dat vertoger niet alleen bij de gemeente heeft kenbaar gemaakt dat hij het grondgebied zou verlaten voor een periode van meer dan drie maanden en onder dekking van een geldige verblijfsvergunning het Rijk terug is binnengekomen op 22 juni 2019 maar dat hij bovenal de stukken aangaande verblijf in Pakistan heeft overgelegd waarna de verwerende partij eerst op 1 augustus 2019 beslist tot intrekking van het verblijfsrecht, zonder de stukken te appreciëren laat staan vertoger te horen;

Dat indien de langere duur van verblijf te wijten is aan "omstandigheden onafhankelijk van zijn wil", en de vreemdeling moet die omstandigheden bewijzen, dan kan de verwerende partij hem in zijn vroegere toestand plaatsen in welk geval toepassing moet worden gemaakt van Artikel 39 van het Verblijfsbesluit waar te tekst gaat als volgt:

Artikel 39

§ 1. De vreemdeling die het recht van terugkeer, bedoeld in (artikel 19, (§ 1,) eerste lid van de wet), wil genieten, moet:

- bij zijn terugkeer in het bezit zijn van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;
- zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmelden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats als hij meer dan drie maanden afwezig is geweest.

[...]

§ 2. De vreemdeling (, houder van een verblijfs- of vestigingsvergunning,) die voornemens is langer dan drie maanden afwezig te zijn geeft het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren.

§ 3. De vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning kan het recht op terugkeer uitoefenen na een afwezigheid van meer dan een jaar op voorwaarde dat hij:

1° vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren;

2° bij zijn terugkeer in het bezit is van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

3° zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmeldt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.
[...]

Dat vertoger onbetwistbaar zich heeft nauwgezet gekweten van zijn administratieve verplichtingen voorzien in artikel 39 van het Verblijfsbesluit;

Dat vertoger niet werd gehoord door de verwerende partij; Dat evenmin de verwerende partij rekening heeft gehouden met de redenen van langer verblijf in het buitenland;

Dat in ieder geval de verwerende partij geen toepassing heeft gemaakt van de procedure voorzien in artikel 40 van het Verblijfsbesluit, zeker geen bijlage 15 werd overgelegd die voor een periode van drie maanden het verblijf zou dekken, slechts na verloop van zes weken na de binnenkomst een beslissing nam waarbij het verblijfsrecht werd beëindigd met bevel het grondgebied te verlaten stellende dat het verblijfsrecht absoluut verloren zou zijn door een afwezigheid van meer dan één jaar uit het Rijk, wat niet nuttig kan worden betwist;

Overwegende dat in ieder geval ten onrechte de verwerende partij als consequentie verbindt aan het verblijf van meer dan 1 jaar in het buitenland dat vertoger zijn Recht onherroepelijk zou hebben verloren;

Dat de bestreden beslissing dan ook artikel 19 van de Wet van 15 december 1980 juncto de artikelen 39 en 40 van het KB van 8 oktober 1981 schendt;

Dat in dezelfde zin Artikel 6 en 7 van de Wet van 15 december 1980 wordt geschonden doordat geenszins de in artikel 6 van de Wet van 15 december 1980 voorziene termijnen werden geschonden;

Overwegende dat evenwel eveneens Artikel 8 van het EVRM wordt geschonden door de bestreden beslissing;

Dat artikel 8 van het EVRM stelt dat:

" Artikel 8.

Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Overwegende dat de Europese Commissie in haar richtlijnen stelt dat:

[...]

(6) Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven en onverminderd het verbod van discriminatie om reden van nationaliteit, dient het gastland de positie te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van „familieleden" vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.

[...]

Dat deze richtlijn weliswaar van toepassing is op het recht vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden maar een verduidelijking biedt aangaande de toepassing en het begrip "gezin" zoals dit moet worden toegepast door de verwerende partij ten overstaan van alle burgers die vallen onder toepassing van het EVRM, zegge alle burgers verblijvende in het Rijk;

Overwegende dat de verwerende partij ook rekening moet houden met alle elementen terzake en zich niet kan beperken tot de loutere opmerking dat vertoger zijn recht zonder meer verloren zou zijn door buiten de termijn van 1 jaar terug te keren naar het Rijk;

Dat vertoger en zijn gezin zich bijzonder zorgen maken aangaande de verblijfstoestand nu niet alleen het EVRM geschonden werd en de bepalingen van de wet van 15 december 1980 en het KB van 8 oktober 1981 maar dat vooral de verwerende partij duidelijk maakt dat er van enig terug stellen in de rechten geen sprake kan zijn wat moge worden afgeleid uit de bewoordingen van de bestreden beslissing wanneer deze stelt dat:

[...]

Uit het administratief dossier blijkt niet dat de gezondheidstoestand een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan deze beslissing of dat er sprake is van een gezins- en familieleven in de zin van art. 8 EVRM. Zo legt meneer bij zijn aanvraag geen enkel bewijs voor waaruit kan blijken dat hij nog een gezinsleven zou uitoefenen. Meneer blijkt nog duidelijk banden te onderhouden met zijn land van herkomst (Pakistan) waar hij volgens zijn paspoort met nummer AC9824343 heeft verbleven van 28.08.2017 tot 22.06.2019. Vanuit het buitenland kan hij contacten blijven onderhouden de met de in België aanwezige familieleden of regelmatig op bezoek blijven komen door een visum voor familiebezoek (kort verblijf) aan te vragen.

[...]

Dat de verwerende partij hier al prima facie aangeeft dat er maar "contacten" kunnen blijven vanuit het buitenland en vertoger maar een visum moet aanvragen voor familiebezoek, wat geen recht is maar een gunst onderworpen aan tal van voorwaarden en formaliteiten, bovendien een zware procedure met doorlooptijd is wat in schril contrast staat met het recht dat vertoger thans wordt ontzegd om op basis van gezinshereniging bij zijn ouders en broers te mogen verblijven wanneer zijn studies dit toelaten;

Hier worden manifest de Rechten van vertoger geschonden onder het Verdrag en de Wet, artikel 40 van het Verblijfsbesluit in het bijzonder;

Dat vertoger geenszins enige inbreuk heeft gepleegd op de interne of externe veiligheid van de Staat, geen gevaar betekent voor de openbare orde, geen misbruik heeft gemaakt van welke reglementering in het vreemdelingenrecht dan ook, slechts uwe Raad zal vaststellen dat vertoger die vorig jaar tijdens het zomerreces niet kon terugkeren naar het Rijk ingevolge medische problemen, zegge overmacht, zijn verblijfsrecht niet mag worden ontzegt om te verblijven bij zijn gezin waar voor zoveel als nodig de ouders beschikken over de Belgische nationaliteit wat wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM; Dat de inmenging van de verwerende partij in het privé- en familieleven van vertoger te verregaand is en de beslissing dan ook volstrekt arbitrair is en nergens steun vindt noch in feite noch in rechte in de wet zodat de beslissing moet worden vernietigd;

Overwegende dat de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten dan ook genomen werd in strijd met het Zorgvuldigheidsbeginsel en Redelijkheidsbeginsel alsook de verplichting tot inhoudelijk afdoende motivering zoals voorzien in het beginsel van behoorlijk bestuur waarover infra meer;

Overwegende dat het eerste middel ernstig is en de bestreden beslissing tot weigering met bevel het grondgebied te verlaten dan ook moet worden vernietigd;

Overwegende dat artikel 8 van het EVRM weliswaar niet absoluut is maar dat vertoger geen enkel gevaar betekent voor de openbare orde, laat staan dat hij gebruik zou hebben gemaakt van valse documenten of zou moeten worden beschouwd als een gevaar voor de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen;

Overwegende dat het recht overeenkomstig artikel 8 EVRM op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven werd geschonden;

Overwegende dat tegen de achtergrond van het evenredigheidsbeginsel en het recht op eerbiediging van het gezinsleven een Europese lidstaat een onderdaan van een derde land niet zomaar het verblijf op het grondgebied kan ontzeggen wanneer uit niets blijkt dat hij een gevaar is voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid;

Dat de bestreden beslissing dan ook bijzonder summier is gemotiveerd en geenszins rekening houdt met de totaliteit van het dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken;

Dat de vraag dient te worden beantwoord is te weten of de verwerende partij in redelijkheid en op grond van een zorgvuldige feitenvinding heeft geoordeeld dat de verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden om een bevel te krijgen het grondgebied te verlaten;

Overwegende dat het respect voor het Zorgvuldigheidsbeginsel ook inhoudt dat de verwerende partij bij het nemen van zijn beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken;

Overwegende dat noch uit de motivering van de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat een dergelijke afweging op een ernstige wijze zou gebeurd zijn wat in voorliggende zaak mocht worden verwacht dat dit nauwgezet zou gebeuren, zeker nu het gezin hier al jaren verblijft, zelfs op het aangegeven adres conform attest van woonst sedert oktober 2010 en de kinderen sedert 29 januari 2013;

Overwegende dat de bestreden beslissing dan ook ten onrechte werd genomen en de beslissing ten gronde zal worden vernietigd;

Overwegende dat uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing een inmenging inhoudt in het privéleven van vertoger die niet evenredig is zodat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM ernstig is;

Het eerste middel is ernstig en de bestreden beslissing moet worden vernietigd;”

2.1.2. De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze de bestreden beslissingen de artikelen 1 en 11 van de Richtlijn 2004/38 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 zouden schenden. Dit onderdeel is niet ontvankelijk.

2.1.3. De verzoekende partij stelt dat het niet betwist wordt dat zij op 22 juni 2019 België is binnengekomen onder dekking van een geldige verblijfsvergunning. Zij stelt voorts dat zij zich heeft gehouden aan alle formaliteiten en zich heeft aangemeld bij de administratie bij terugkeer. Zij wijst erop dat zij deel uitmaakt van een gezin en in het kader van gezinshereniging in België verblijft met haar vader, stiefmoeder en broers, dat zij in Pakistan studeert en terugkeert voor de vakantieperiodes, dat zij de studieperiodes heeft aangegeven aan de stad Mechelen en ook haar terugkeer meldde. De verzoekende partij wijst op artikel 19, §1 van de Vreemdelingenwet en stelt dat nu zij terugkeerde buiten de termijn van één jaar de verwerende partij hieruit afleidt dat haar recht op terugkeer absoluut verloren zou zijn, en er maar een nieuwe machtiging tot verblijf moet worden aangevraagd op welke gronden dan ook, desgevallend overeenkomstig artikel 19, §2 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij meent dat deze redenering niet opgaat daar waar toepassing moet worden gemaakt van artikel 40 van het Vreemdelingenbesluit. Zij stelt dat het vaststaat dat zij haar hoofdbelangen in België heeft en dat deze behouden werden, dat zij deel uitmaakt van een gezin binnen het kader van een jaren geleden toegestane gezinshereniging en zij manifest ten laste is van haar ouders, in het buitenland studeert en terugkeert tijdens de zomer, dat eveneens vaststaat dat zij tijdens het zomerreces tussen het academiejaar 2017-2018 en 2018-2019 een infectie aan de onderrug heeft opgelopen en op doktersvoorschrift van 28 juni 2018 niet mocht reizen voor een periode van 10 tot 12 weken, dat zij dan ook niet kon reizen en het een toestand van overmacht betreft. Zij wijst erop dat zij niet alleen bij de gemeente kenbaar heeft gemaakt dat zij het grondgebied zou verlaten voor een periode van meer dan drie maanden en onder dekking van een geldige verblijfsvergunning het Rijk is binnengekomen op 22 juni 2019, maar ook dat zij bovenal de stukken aangaande het verblijf in Pakistan heeft voorgelegd waarna de verwerende partij op 1 augustus 2019 beslist tot intrekking van het verblijfsrecht zonder de stukken te appreciëren laat staan haar te horen. Zij stelt dat indien de langere duur van het verblijf te wijten is aan omstandigheden onafhankelijk van de wil en de vreemdeling die omstandigheden bewijst, de verwerende partij haar in haar vroegere toestand kan plaatsen, in welk geval artikel 39 van het Vreemdelingenbesluit moet worden toegepast en dat zij zich nauwgezet heeft gekweten van haar administratieve verplichtingen die blijken uit voormelde bepaling. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de redenen van langer verblijf in het buitenland en zij geen gebruik heeft gemaakt van de procedure van artikel 40 van het Vreemdelingenbesluit, dat in

ieder geval de verwerende partij ten onrechte aan het verblijf van meer dan één jaar in het buitenland de consequentie verbindt dat zij haar recht onherroepelijk zou hebben verloren.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing wordt genomen in toepassing van artikel 19, §1 van de Vreemdelingenwet daar de verzoekende partij het recht op terugkeer heeft verloren door afwezigheid van meer dan één jaar uit het Rijk, doordat zij zich op 22 augustus 2017 aanbood om haar afwezigheid uit het Rijk te melden overeenkomstig artikel 39, §2 en §6 van de Vreemdelingenwet (lees: Vreemdelingenbesluit) en zij voor haar vertrek niet aantoonde dat zij aan de voorwaarden van artikel 39, §3 van het Vreemdelingenbesluit voldeed.

De verzoekende partij betwist niet dat zij langer dan één jaar uit het Rijk afwezig was.

De *in casu* relevante bepalingen van artikel 19 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1

Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

(...)

§ 2

De vreemdeling, bedoeld in § 1, eerste lid, die langer dan een jaar uit het Rijk afwezig blijft, kan tot terugkeer in het Rijk worden gemachtigd in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

(...)”

Artikel 39 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 1

De vreemdeling die het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19 § 1, eerste lid, van de wet, wil genieten, moet:

- bij zijn terugkeer in het bezit zijn van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;*
- zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmelden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats als hij meer dan drie maanden afwezig is geweest.*

Om het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19, § 1, tweede lid, te kunnen genieten, dient de vreemdeling die houder is van een EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene zich aan te melden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, binnen vijftien dagen na zijn terugkeer, om te bewijzen dat hij de voorwaarden vermeld in dit artikel vervult.

§ 2

De vreemdeling, houder van een verblijfs- of vestigingsvergunning, die voornemens is langer dan drie maanden afwezig te zijn geeft het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren.

§ 3

De vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning kan het recht op terugkeer uitoefenen na een afwezigheid van meer dan een jaar op voorwaarde dat hij:

1° vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren;

2° bij zijn terugkeer in het bezit is van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

3° zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmeldt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.

§ 4

De vreemdeling die wenst in het land terug te keren na de datum waarop zijn verblijfs- of vestigingsvergunning verstrijkt, moet vóór zijn vertrek, de vernieuwing van die vergunning vragen.

§ 5

De vreemdeling, houder van een verblijfs- of vestigingsvergunning, die in zijn land zijn wettelijke militaire verplichtingen moet vervullen, moet alleen het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis geven van zijn afwezigheid. Bij zijn terugkeer in België wordt hij van rechtswege opnieuw in de toestand geplaatst waarin hij zich bevond, op voorwaarde dat hij teruggekeerd is binnen zestig dagen na het vervullen van zijn militaire verplichtingen.

§ 6

De vreemdeling die zich bij het gemeentebestuur aanmeldt om aangifte te doen van zijn vertrek om een bepaalde reden, wordt in het bezit gesteld van een attest overeenkomstig het model van bijlage 18.

§ 7

De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.”

Artikel 40 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt:

“De vreemdeling die overeenkomstig de bepalingen van artikel 39, §§ 2, 3, 4 en 5, het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats op de hoogte gebracht heeft van zijn voornemen het land te verlaten en er terug te keren, en die, wegens omstandigheden onafhankelijk van zijn wil, niet in staat is geweest binnen de voorziene termijnen naar het land terug te keren, kan opnieuw in zijn vroegere toestand geplaatst worden bij beslissing van de Minister of van zijn gemachtigde.

In afwachting van die beslissing, geeft het gemeentebestuur, na inzage van de documenten die vereist zijn voor zijn terugkeer in het Rijk, aan de vreemdeling een document af overeenkomstig het model van bijlage 15.

Dit document bewijst dat de vreemdeling zich bij het gemeentebestuur heeft aangemeld en dekt voorlopig zijn verblijf gedurende drie maanden.

Is de beslissing gunstig of wordt, binnen die termijn, geen beslissing ter kennis van het gemeentebestuur gebracht, dan wordt de vreemdeling opnieuw in zijn vroegere toestand geplaatst.

Indien de Minister of zijn gemachtigde beslist dat de vreemdeling niet meer tot verblijf wordt toegelaten, brengt het gemeentebestuur hem deze beslissing ter kennis door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 14.”

Hieruit volgt dat een persoon die beschikt over een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning – die geen EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene betreft, wat *in casu* niet het geval is – en het land verlaat, het recht heeft op terugkeer binnen het jaar, indien zij haar voornemen om het land langer dan drie maanden te verlaten en er terug te keren ter kennis heeft gebracht van het gemeentebestuur en indien zij bij haar terugkeer in het bezit is van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is en zich binnen de vijftien dagen na terugkeer aanmeldt bij het gemeentebestuur. De verzoekende partij heeft haar voornemen tot het verlaten van het land op 22 augustus 2017 gemeld, waarbij uit de bijlage 18 die zich in het administratief dossier bevindt blijkt dat zij aangaf voornemens te zijn te vertrekken op 28 augustus 2017 alsook dat zij ervan op de hoogte werd gebracht dat zij gedurende één jaar recht heeft op een terugkeer of eventueel gedurende meer dan één jaar onder de voorwaarden bepaald in artikel 39, §3 van de Vreemdelingenwet. Eveneens heeft de verzoekende partij bij terugkeer een geldige verblijfsvergunning en heeft zij haar aangemeld bij het gemeentebestuur, doch blijkt niet duidelijk uit het verzoekschrift, noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier wanneer zij zich voor het eerst na haar terugkeer op 22 juni 2019 heeft aangemeld bij het gemeentebestuur. Uit het administratief dossier kan enkel afgeleid worden dat zij zich midden juli 2019 heeft aangemeld bij het gemeentebestuur. Het antwoord op de vraag of de verzoekende partij zich tijdig, volgens de opgelegde voorwaarden voor terugkeer, heeft aangeboden bij het bestuur en zij zich kon beroepen op het recht op terugkeer binnen het jaar na haar vertrek, is echter overbodig nu blijkt, en niet wordt betwist, dat de verzoekende partij langer dan één jaar uit het Rijk afwezig is geweest. De verwerende partij kon dan ook terecht stellen op grond van artikel 19, §1 van de Vreemdelingenwet dat de verzoekende partij haar recht op terugkeer verloren heeft door afwezigheid van meer dan één jaar uit het Rijk. De verzoekende partij kan zich niet beroepen op artikel 39, §3 van het Vreemdelingenbesluit daar deze bepaling personen betreft die reeds voor het vertrek uit het Rijk hebben aangegeven dat zij langer dan één jaar uit het Rijk afwezig zouden zijn – wat niet blijkt uit de bijlage 18 noch uit enig ander document uit het administratief dossier – en niet de personen die hun vertrek hebben gemeld doch niet hebben aangegeven langer dan één jaar uit het Rijk afwezig te zullen zijn alsook niet de personen die beoogden minder dan drie maanden het grondgebied te verlaten. Er anders over oordelen zou artikel 40 van het Vreemdelingenbesluit overbodig maken. Bovendien kan de vereiste gesteld in artikel 39, §3 van de Vreemdelingenwet om vóór het vertrek te bewijzen dat men zijn hoofdbelangen in België behoudt enkel nuttig worden vermeld indien de bepaling betrekking heeft op personen die voor het vertrek uit het Rijk reeds aangeven dat zij langer dan één jaar uit het Rijk afwezig zullen zijn. Uit het administratief dossier blijkt niet, en de verzoekende partij voert ook niet aan, dat zij voor haar vertrek uit het Rijk op 28 augustus 2017, wanneer zij zich bij de gemeente aanmeldde op 22 augustus 2017 teneinde haar afwezigheid te melden, aangaf dat zij een vertrek voor langer dan één jaar uit het Rijk beoogde en te dien einde had bewezen dat zij haar hoofdbelangen in België behoudt. Er blijkt dan ook niet dat de verwerende partij op foutieve of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld

dat de verzoekende partij voor haar vertrek niet aantoonde dat zij aan de voorwaarden van artikel 39, §3 van de Vreemdelingenwet voldeed.

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 19, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet een persoon die beschikt over een Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat en die langer dan een jaar uit het Rijk afwezig blijft, tot een terugkeer in het Rijk kan gemachtigd worden in bepaalde gevallen en onder bepaalde voorwaarden. Artikel 39, §3 van het Vreemdelingenbesluit beschrijft de voorwaarden in het geval een vreemdeling reeds voor vertrek op de hoogte is van het feit dat zijn afwezigheid uit het Rijk meer dan één jaar zal bedragen. Artikel 40 van het Vreemdelingenbesluit heeft betrekking op het geval van de vreemdeling die langer dan de wettelijke en voorziene termijn afwezig blijft uit het Rijk. Uit artikel 40 van het Vreemdelingenbesluit blijkt onder meer dat de vreemdeling die overeenkomstig de bepalingen van artikel 39, §2 van het Vreemdelingenbesluit het gemeentebestuur op de hoogte heeft gebracht van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren, wat de verzoekende partij *in casu* heeft gedaan, en die, wegens omstandigheden onafhankelijk van zijn wil, niet in staat is geweest binnen de voorziene termijnen naar het land terug te keren, opnieuw in zijn vroegere toestand kan worden geplaatst bij beslissing van de minister of zijn gemachtigde.

Waar de verzoekende partij stelt dat de redenering van de verwerende partij dat, nu zij terugkeerde buiten de termijn van één jaar, haar recht op terugkeer absoluut zou verloren zijn en er maar een nieuwe machtiging tot verblijf moet worden aangevraagd op welke gronden dan ook, desgevallend overeenkomstig artikel 19, §2 van de Vreemdelingenwet, niet opgaat, gelet op artikel 40 van het Vreemdelingenbesluit, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar artikel 40 van het Vreemdelingenbesluit, daar uit de stukken van het administratief dossier geenszins blijkt dat de verzoekende partij bij het zich aanmelden bij het gemeentebestuur in de zomer van 2019 stukken heeft voorgelegd die zouden wijzen op de redenen van afwezigheid, noch dat zij heeft aangegeven dat zij omwille van omstandigheden onafhankelijk van haar wil niet kon terugkeren binnen het jaar na haar vertrek op 28 augustus 2017, noch dat zij vroeg opnieuw toegelaten te worden tot verblijf of gemachtigd te worden tot het teruggeplaatst worden in haar vroegere toestand overeenkomstig artikel 40 van het Vreemdelingenbesluit. De loutere bewering in haar verzoekschrift dat zij stukken *“aangaande verblijf in Pakistan”* heeft voorgelegd, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. Het kan de verwerende partij dan ook geenszins ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden of de verzoekende partij hieromtrent niet te hebben gehoord. Gezien er geen stukken of verklaringen voorlagen die wijzen op een mogelijke toepassing van artikel 40 van het Vreemdelingenbesluit en/of de toepassing van deze bepaling niet werd gevraagd, kan de verzoekende partij dan ook niet dienstig laten uitschijnen dat het de verwerende partij toekwam een bijlage 15 af te geven en een appreciatie in het kader van artikel 40 van het Vreemdelingenbesluit door te voeren of de verzoekende partij hieromtrent te horen. Het feit dat de verzoekende partij zich nauwgezet van haar administratieve verplichtingen voorzien in artikel 39 van het Vreemdelingenbesluit heeft gekweten, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

Het kan de verwerende partij niet ten kwade worden geduid geen rekening te houden met, te motiveren omtrent of de verzoekende partij te horen over elementen die haar niet ter kennis werden gebracht voor het nemen van de bestreden beslissing. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (*cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.*). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen en stukken die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam.

Bovendien blijkt niet dat de eerste en de tweede bestreden beslissing de verzoekende partij beletten alsnog een aanvraag tot machtiging om terug geplaatst te worden in haar vroegere toestand in te dienen op grond van artikel 40 van het Vreemdelingenbesluit. Het gebruiken van de bewoording ‘opnieuw in zijn vroegere toestand geplaatst worden’, veronderstelt dat ingevolge het verliezen van het recht op terugkeer de verblijfs- of vestigingsvergunning van de vreemdeling ingetrokken wordt, waarna hij, in gevolge het aantonen van overmacht, bij beslissing van de minister, opnieuw kan gemachtigd of toegelaten worden tot een verblijf onder de vorm van de verblijfs- of vestigingsvergunning die ingetrokken werd. Ook het feit dat indien de minister of zijn gemachtigde beslist dat de vreemdeling niet meer tot een verblijf wordt toegelaten, het gemeentebestuur de vreemdeling op de hoogte stelt van de beslissing onder de vorm van een bijlage 14, veronderstelt dat de verblijfs- of vestigingsvergunning

ingetrokken werd en er daaropvolgend een aanvraag wordt ingediend om in de vroegere toestand te worden geplaatst, daar de bijlage 14 een weigering tot verblijf betreft en geen beëindiging of intrekking van een verblijfs- of vestigingsvergunning.

De verzoekende partij maakt een schending van artikel 19 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 39 en 40 van het Vreemdelingenbesluit niet aannemelijk.

2.1.4. De verzoekende partij betoogt voorts dat zij deel uitmaakt van een gezin en in het kader van gezinshereniging in België verblijft met haar vader, stiefmoeder en broers, dat zij in Pakistan studeert en terugkeert voor de vakantieperiodes, dat zij de studieperiodes heeft aangegeven aan de stad Mechelen en ook haar terugkeer meldde. Zij stelt verder dat het vaststaat dat zij haar hoofdbelangen in België heeft en dat deze behouden werden, dat zij deel uitmaakt van een gezin binnen het kader van een jaren geleden toegestane gezinshereniging en zij manifest ten laste is van haar ouders, in het buitenland studeert en terugkeert tijdens de zomer, dat eveneens vaststaat dat zij tijdens het zomerreces tussen het academiejaar 2017-2018 en 2018-2019 een infectie aan de onderrug heeft opgelopen en op doktersvoorschrift van 28 juni 2018 niet mocht reizen voor een periode van 10 tot 12 weken, dat zij dan ook niet kon reizen en het een toestand van overmacht betreft. Zij meent dat artikel 8 van het EVRM geschonden wordt door de bestreden beslissing. Zij meent dat de verwerende partij rekening moet houden met alle elementen ter zake en zich niet kan beperken tot de loutere vermelding dat zij haar recht zonder meer heeft verloren door buiten de termijn van één jaar terug te keren. Zij stelt dat de verwerende partij duidelijk heeft gemaakt dat er van enig terug stellen in haar rechten geen sprake kan zijn wat moge afgeleid worden uit de bewoordingen van het bevel waar gesteld wordt dat zij van uit het buitenland contacten kan blijven onderhouden met de in België aanwezige familieleden of regelmatig op bezoek kan komen door een visum kort verblijf aan te vragen. Zij wijst erop dat het aanvragen van een visum voor familiebezoek geen recht is maar een gunst onderworpen aan tal van voorwaarden en formaliteiten en bovendien een zware procedure met doorlooptijd is wat in schril contrast staat met het recht dat haar thans wordt ontzegd om op basis van gezinshereniging bij haar ouders en broers te verblijven wanneer haar studies dit toelaten. De verzoekende partij meent dat de inmenging in haar gezinsleven te verregaand is en geen steun vindt in de wet. Zij betoogt nog dat de bestreden beslissing summier is gemotiveerd en geenszins rekening houdt met de totaliteit van het administratief dossier. Zij stelt dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken, dat noch uit de motivering, noch uit het administratief dossier blijkt dat een dergelijke afweging op ernstige wijze zou zijn gebeurd wat mocht verwacht worden zeker nu het gezin hier al jaren verblijft en de kinderen sinds 29 januari 2013.

Met haar betoog gaat de verzoekende partij er vooreerst aan voorbij, het weze herhaald, dat uit de motieven van de bestreden beslissingen geenszins blijkt dat gesteld werd dat het recht op terugkeer absoluut is verloren. Het feit dat gesteld wordt in het bestreden bevel dat de verzoekende partij vanuit het buitenland contacten kan blijven onderhouden met haar familieleden of regelmatig op bezoek kan blijven komen door een visum kort verblijf aan te vragen, neemt niet weg dat de verzoekende partij na intrekking van haar verblijfsmachtiging en het afleveren van het bevel, de mogelijkheid had zich te beroepen op artikel 19, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en artikel 40 van het Vreemdelingenbesluit.

Eveneens gaat de verzoekende partij er met haar betoog aan voorbij dat de verwerende partij in de bestreden beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten motiveert betreffende het door de verzoekende partij voorgehouden gezinsleven. Zo wordt gemotiveerd dat uit het administratief dossier niet blijkt dat er sprake is van een gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en de verzoekende partij geen enkel bewijs voorlegt waaruit kan blijken dat zij nog een gezinsleven zou uitoefenen. Deze motieven worden door de verzoekende partij niet weerlegd en ook ter gelegenheid van onderhavig verzoekschrift maakt de verzoekende partij het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven met haar vader, stiefmoeder en broers in België niet aannemelijk, zoals blijkt uit wat volgt.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

- "1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de*

ationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren maar gaat hij na of het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegeven van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

In het verzoekschrift beroept de verzoekende partij zich op haar gezinsleven met haar broers, haar stiefmoeder en haar vader en stelt dat zij in het kader van gezinshereniging in België verblijft en dat zij in Pakistan studeert en terugkeert voor de vakantieperiodes. Zij stelt verder dat het vaststaat dat zij haar hoofdbelangen in België heeft en dat deze behouden werden, dat zij deel uitmaakt van een gezin binnen het kader van een jaren geleden toegestane gezinshereniging en zij manifest ten laste is van haar ouders, in het buitenland studeert en terugkeert tijdens de zomer. De verzoekende partij wijst er ook nog op dat het gezin hier al jaren verblijft en de kinderen sinds 29 januari 2013.

De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en broers en zussen. Opdat in het bijzonder een relatie tussen broers en zussen en tussen

ouders en meerderjarige kinderen, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, *Ezzouhdi v. Frankrijk*, par. 34). Deze bijkomende elementen kunnen onder meer zijn het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid en de reële banden tussen betrokkenen.

Aldus volgt uit de rechtspraak van het EHRM dat in beginsel de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers en zussen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, *A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk*, par. 32; EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, *Nacic e.a. v. Zweden*, par. 76).

De verzoekende partij, die 21 jaar is, toont geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aan. Zij beperkt zich tot de loutere bewering dat zij ten laste is van haar ouders, doch legt hiervan geen enkel bewijs voor bij haar verzoekschrift. Ten aanzien van haar broers en stiefmoeder worden de banden niet verduidelijkt. Ook uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing stukken heeft aangebracht die bijkomende elementen van afhankelijkheid kunnen aantonen ten aanzien van haar vader, stiefmoeder of broers, andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het loutere feit dat de verzoekende partij haar vakanties doorbrengt in België bij haar vader, stiefmoeder en broers, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

Het EHRM heeft evenwel ook geoordeeld dat de banden tussen jongvolwassenen die nog geen eigen gezin hebben gesticht en hun ouders of andere naaste familieleden eveneens een beschermingswaardig 'gezinsleven' kunnen uitmaken (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, 62; EHRM 14 juni 2011, *Osman/Denemarken*, § 55). Met andere woorden, bij jongvolwassenen die geen eigen gezin hebben gesticht, wordt de eis van "*bijkomende elementen van afhankelijkheid*" niet meer dwingend gesteld wanneer er voldoende hechte en effectief beleefde banden zijn tussen de jongvolwassene en zijn ouders, bijvoorbeeld wanneer de jongvolwassene nog bij zijn ouders verblijft en het gezin nog nooit heeft verlaten.

In casu kan echter bezwaarlijk gesproken worden van voldoende hechte en effectief beleefde banden tussen de verzoekende partij en haar vader (en stiefmoeder), daar haar vader, blijkens de stukken van het administratief dossier, in België verblijft sinds 2006. De verzoekende partij verblijft in België, volgens haar eigen verklaringen in het verzoekschrift, sedert 29 januari 2013. Aldus heeft de verzoekende partij niet steeds deel uitgemaakt van het gezin van haar vader. Ook de afgelopen twee jaar heeft de verzoekende partij niet bij haar vader, stiefmoeder en broers verbleven, daar zij tussen 28 augustus 2017 en 22 juni 2019 in Pakistan verbleef voor haar studies. De Raad stelt vast dat zelfs indien aanvaard kan worden dat de verzoekende partij in de zomer van 2018 niet de mogelijkheid had om haar ouders in België op te zoeken, zij geenszins aantoonde dat zij gedurende twee jaren in de onmogelijkheid verkeerde om op enig ander ogenblik haar vader, stiefmoeder en broers te bezoeken. De verzoekende partij verduidelijkt ter gelegenheid van haar verzoekschrift ook niet op welke wijze of hoe vaak zij contacten onderhield met haar vader, stiefmoeder en broers in België, en legt hiertoe ook geen stavingstukken voor. Gelet op het feit dat de verzoekende partij pas sinds januari 2013 in België verblijft terwijl haar vader alhier verblijft sinds 2006, zij ten minste sinds najaar 2017 in Pakistan studeert en gedurende twee jaar niet naar België is gekomen en niet blijkt dat een bezoek onmogelijk was alsook niet blijkt dat er sprake was van regelmatige contacten tussen de verzoekende partij en haar familieleden in België, kan er bezwaarlijk gesteld worden dat er sprake is van voldoende hechte en effectief beleefde banden. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat zij als jongvolwassene op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen nog steeds een gezinscel vormde met haar vader en diens gezin. De band tussen haar en haar vader (en diens gezin) kan dan ook niet worden beschouwd als een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het loutere feit dat de verzoekende partij haar vakanties doorbrengt in België bij haar vader, stiefmoeder en broers, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

Een beschermingswaardig gezins- of familieleven met haar vader, haar stiefmoeder en/of haar broers in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Gezien de verzoekende partij geenszins aantoont dat er sprake is van voldoende hechte en effectief beleefde banden met haar vader, stiefmoeder en broers, en dit ook niet blijkt uit het administratief dossier, maakt zij evenmin een privéleven gebaseerd op deze familiebanden, aannemelijk.

De verzoekende partij toont niet aan dat erop het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een beschermingswaardig gezins- of privéleven met haar vader, haar stiefmoeder en/of haar broers. Bijgevolg diende de gemachtigde geen belangenafweging te maken tussen de verschillende belangen nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is.

Bovendien stelt de Raad vast dat de verwerende partij in het bestreden bevel alsnog een belangenafweging heeft doorgevoerd in het licht van artikel 8 van het EVRM. In het bestreden bevel wordt immers gemotiveerd dat de verzoekende partij nog duidelijk banden onderhoudt met haar land van herkomst waar zij volgens haar paspoort verbleven heeft van 28 augustus 2017 tot 22 juni 2019, dat zij vanuit het buitenland contacten kan blijven onderhouden met de in België aanwezige familieleden of regelmatig op bezoek kan blijven komen door een visum kort verblijf voor familiebezoek aan te vragen.

Deze motieven zijn eveneens conform de rechtspraak van het EHRM betreffende artikel 8 van het EVRM, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan.

De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissingen slechts summier gemotiveerd worden en geen rekening houden met alle elementen terzake, doch toont niet aan met welke elementen betreffende haar gezinsleven de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen nagelaten heeft rekening te houden of welke elementen zij ten onrechte niet in haar belangenafweging heeft betrokken.

Met het louter stellen dat de bestreden beslissing een te verregaande inmenging vormt in haar privé- en gezinsleven, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij de in het bestreden bevel weergegeven belangenafweging, noch toont zij aan dat de motieven betreffende artikel 8 van het EVRM op onzorgvuldige wijze tot stand zijn gekomen of foutief of kennelijk onredelijk zijn. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij met bepaalde relevante elementen waarvan zij kennis had of had moeten hebben, ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat de bestreden beslissingen volstrekt arbitrair zijn.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van het bestreden bevel blijkt dat er een belangenafweging aan de bestreden beslissingen ten grondslag ligt. De verwerende partij heeft aldus bij het treffen van de bestreden beslissingen onderzocht of deze maatregelen een risico vormen op een schending van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij betoogt betreffende het moeten aanvragen van een visum kort verblijf, dat dit geen recht is maar een gunst, onderworpen aan tal van voorwaarden en formaliteiten, en de procedure bijzonder zwaar is met doorlooptijd wat in contrast staat met het recht dat haar thans ontzegd wordt om op grond van gezinshereniging bij haar ouders en broers te verblijven wanneer haar studies dit toelaten.

In casu gaat het om een weigering van voortgezet verblijf. In dit geval wordt, indien er sprake is van het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven, aanvaardt dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. De Raad wijst erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven niet absoluut is. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

In het kader van een redelijke afweging tussen de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.

Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. De Raad herinnert eraan dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Het gegeven dat er van een vreemdeling geen gevaar uitgaat voor de nationale of openbare veiligheid of voor het economisch welzijn, doet geen afbreuk aan het legitieme belang van de staat om de vigerende verblijfsreglementering te doen respecteren. Het EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met het feit dat het gezinsleven, zoals heden beleefd, niet daadwerkelijk wordt verbroken. Immers wordt er in het bestreden bevel op gewezen dat de verzoekende partij nog banden onderhoudt met haar land van herkomst en aldaar verbleef van 28 augustus 2017 tot 22 juni 2019, alsook dat zij contacten kan blijven onderhouden met de in België aanwezige familieleden of regelmatig op bezoek kan komen door het aanvragen van een visum kort verblijf voor familiebezoek. Het feit dat het moeten aanvragen van een visum kort verblijf geen recht is maar een gunst, onderworpen aan tal van voorwaarden en formaliteiten, en de procedure bijzonder zwaar is met doorlooptijd wat in contrast staat met het recht dat haar thans ontzegd wordt om op grond van gezinshereniging bij haar ouders en broers te verblijven wanneer haar studies dit toelaten, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. De verzoekende partij toont niet aan dat er onoverkomelijke hindernissen zijn die haar beletten het gezinsleven zoals zij leidt met haar vader, stiefmoeder en broers verder te zetten vanuit het land van herkomst. Immers kan de verzoekende partij contacten blijven onderhouden met de familieleden in België en kan zij voor een verblijf in de zomer bij haar ouders een visum kort verblijf aanvragen. Er blijkt niet dat het verderzetten van het bestaande gezinsleven enkel mogelijk is in België. Uit het loutere feit dat de verzoekende partij in het verleden naar België is gekomen onder gezinshereniging met haar vader en enkele jaren bij haar vader verbleef, kan heden, gelet op het feit dat de verzoekende partij studeert, hiervoor in Pakistan verblijft en enkel tijdens het zomerreces wenst terug te keren, niet gesteld worden dat blijkt dat het verderzetten van het gezinsleven enkel mogelijk is in België.

Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de in het bestreden bevel gemaakte belangenafweging foutief of kennelijk onredelijk zou zijn of in strijd met artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, noch van het proportionaliteitsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt aannemelijk gemaakt.

2.1.5. Betreffende het bestreden bevel betoogt de verzoekende partij, na het citeren van de artikelen 6 en 7 van de Vreemdelingenwet, dat uit de bestreden beslissing blijkt dat zij het Rijk terug is binnen gekomen op 22 juni 2019, dat zij onbetwistbaar is binnengekomen onder dekking van een op die datum geldige verblijfsvergunning. Zij wijst erop dat de verwerende partij op 1 augustus 2019 heeft beslist tot intrekking van haar verblijfstitel, dat zij op dat ogenblik nog geen 90 dagen in het Rijk verblijft, dat de bestreden beslissing dan ook genomen is binnen de termijn van 90 dagen en in strijd is met artikel 6 van de Vreemdelingenwet.

Uit de nota met opmerkingen blijkt dat de verwerende partij niet betwist dat de verzoekende partij in het bezit van een geldige verblijfsvergunning op 22 juni 2019 het land is binnen gekomen.

De Raad stelt aldus vast dat de verzoekende partij legaal het Rijk is binnengekomen, waardoor artikel 6 van de Vreemdelingenwet van toepassing is. Het gaat *in casu* om een afwijking bepaald bij wet, daar de

verzoekende partij ingevolgde de bepalingen betreffende de gezinshereniging uit de Vreemdelingenwet op het ogenblik van binnenkomst beschikte over een verblijfstitel geldig tot 12 februari 2021.

De Raad stelt vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten echter volgt op de beslissing tot intrekking van de verblijfskaart model B genomen naar aanleiding van het verlies van het recht op terugkeer, waarnaar ook verwezen wordt in de motieven van de bestreden beslissing.

Er blijkt niet dat de verwerende partij, na te hebben besloten dat de verzoekende partij geen recht op terugkeer heeft en bijgevolg tot intrekking van haar verblijfskaart, vervolgens niet kon vaststellen dat de verzoekende partij op dat ogenblik langer in het Rijk verbleef dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn.

Op het ogenblik dat verwerende partij vaststelde dat de verzoekende partij zich bevindt in de situatie van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet had zij reeds vastgesteld dat het verblijfsrecht van de verzoekende partij was verloren gegaan en was haar verblijf in het Rijk niet langer regelmatig.

Een schending van de artikelen 6 en 7 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.1.6. Het eerste middel is, in de mate ontvankelijk, ongegrond.

2.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) *uncto* artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. De verzoekende partij licht haar tweede middel toe als volgt:

“Enig onderdeel: Schending van de draagkrachtige motivering

Overwegende dat de verwerende partij haar beslissingen met redenen moet omkleden;

Dat deze verplichting onderworpen is aan niet alleen de Wet van 15 december 1980 maar ook aan de strenge motiveringsplicht die werd ingesteld door de Wet Motivering Bestuurshandelingen de dato 29 juli 1991;

Dat de motivering zowel in Feite als in Rechte draagkrachtig moet zijn op straffe van onwettigheid van de beslissing;

Dat de motivering moet bestaan uit juridische en feitelijke overwegingen die aan de grondslag van de beslissing liggen;

Dat in ieder geval onduidelijke, onnauwkeurige, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn;

Overwegende dat de motivering in de bestreden beslissing zich de facto beperkt tot de opmerking dat vertoger bevel moet krijgen het grondgebied te verlaten omdat hij artikel 7 van de Wet van 15 december 1980 zou schenden door langer in het Rijk te verblijven dan de termijnen voorzien in artikel 6 en dit op het ogenblik dat vertoger zich geen 90 dagen bevindt op het grondgebied wat niet eens wordt betwist;

Overwegende dat artikel 7 van de wet van 15 december 1980 zoals supra aangehaald geenszins stelt dat de verwerende partij verplicht zou zijn om een bevel te geven het grondgebied te verlaten maar dat het hier gaat over een mogelijkheid;

Dat in dezelfde zin geenszins de Wet van 15 december 1980 in de artikelen 19, laat staan het KB van 8 oktober 1981 in de artikelen 39 en 40 deze verplichting opleggen aan de verwerende partij;

Dat indien de minister gebruik wil maken van de mogelijkheid dit formeel dan ook dient te motiveren;

Dat de ganse motivering zelfs niet slaat op het al dan niet verrichten van de formaliteiten maar dat MOET worden bevel gegeven omdat het verblijfsrecht verloren zou zijn en er maar contacten dienen te worden onderhouden vanuit het buitenland op welke wijze dan ook of de gunst kan worden gevraagd voor een visum "familiebezoek";

Dat de onwettigheid van de bestreden beslissing supra werd aangetoond en hier in het tweede middel bovendien de schending van de draagkrachtige motivering;

Dat in de gegeven omstandigheid de beslissing noch als draagkrachtig en deugdelijk in feite, noch in rechte kan worden aanzien, bovendien niet afdoende, zodat de vernietiging van de akte zich opdringt;

Het tweede middel is eveneens ernstig; De bestreden akte moet worden vernietigd.”

2.2.2. Uit de uiteenzetting van het tweede middel blijkt dat het tweede middel integraal gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, met name het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 11 december 2015, nr. 233 222). Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

In de tweede bestreden beslissing worden zowel de feitelijke als juridische overwegingen beschreven. De bestreden beslissing vermeldt haar juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De feitelijke overwegingen van het bevel om het grondgebied te verlaten worden eveneens vermeld. Zo wordt de verzoekende partij het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten omdat zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Er wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij conform artikel 19, §1 van de Vreemdelingenwet haar recht op terugkeer verloren heeft door een afwezigheid van meer dan één jaar uit het Rijk. Voorts wordt nog gemotiveerd dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan deze beslissing of dat er sprake is van een gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hierbij wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij geen enkel bewijs voorlegt waaruit kan blijken dat zij nog een gezinsleven zou uitoefenen, dat zij nog blijkt banden te onderhouden met haar land van herkomst waar zij volgens haar paspoort verbleven heeft van 28 augustus 2017 tot 22 juni 2019. Eveneens wordt erop gewezen dat zij vanuit het buitenland kan blijven contacten onderhouden met de in België aanwezige familieleden of regelmatig op bezoek kan blijven komen door een visum voor familiebezoek aan te vragen.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De Raad benadrukt hierbij dat artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet voorziet dat in de daarin bedoelde situatie een bevel om het grondgebied te verlaten ‘moet’ worden afgegeven, onverminderd evenwel meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag. De verzoekende partij kan dan ook niet zomaar worden gevolgd waar zij voorhoudt dat het louter om een mogelijkheid gaat. Uit hetgeen voorafgaat, blijkt verder dat de verwerende partij heeft gemotiveerd, niet enkel waarom er grond is tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, maar ook dat er geen gegevens zijn die een belemmering vormen voor het afleveren van het bevel, waarbij gewezen wordt op de gezondheidstoestand en artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij toont niet concreet aan dat deze motivering niet afdoende is in het kader van de formele motiveringsplicht.

Gelet op het feit dat de bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, welke bepaling voorziet dat in de daarin bedoelde situatie een bevel om het grondgebied te verlaten ‘moet’ worden afgegeven, onverminderd evenwel meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, is de kritiek van de verzoekende partij dat artikel 19 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 39 en 40 van het Vreemdelingenbesluit geen verplichting tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, niet dienstig.

Er kan ook bezwaarlijk worden gesteld dat de voorziene motivering stereotiep zou zijn, waar wordt ingegaan op de concrete situatie van de verzoekende partij. Ten overvloede dient bovendien te worden geduid dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.4. Waar de verzoekende partij de tweede bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat de verzoekende partij eveneens geschonden acht – legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.2.5. Waar de verzoekende partij betoogt dat de motivering in de bestreden beslissing zich *de facto* beperkt tot de opmerking dat zij bevel moet krijgen het grondgebied te verlaten omdat zij artikel 7 van de Vreemdelingenwet zou schenden door langer in het Rijk te verblijven dan de termijnen voorzien in artikel 6 van voormelde wet, toont zij geenszins aan op elke wijze deze motivering niet afdoende zou zijn in het licht van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Bovendien gaat zij er met een degelijk betoog aan voorbij dat eveneens wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij conform artikel 19, §1 van de Vreemdelingenwet haar recht op terugkeer verloren heeft door een afwezigheid van meer dan één jaar uit het Rijk.

Voorts lijkt de verzoekende partij voor te houden dat het bestreden bevel niet kon gegrond worden op artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet omwille van het feit zij langer in het Rijk verblijft dan de termijn voorzien in artikel 6 van de Vreemdelingenwet daar zij op het ogenblik van het nemen van het bestreden bevel zich geen 90 dagen op het grondgebied bevindt, wat niet wordt betwist. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij legaal het Rijk is binnengekomen, waardoor artikel 6 van de Vreemdelingenwet van toepassing is. Het gaat *in casu* om een afwijking bepaald bij wet, daar de verzoekende partij ingevolge de bepalingen betreffende de gezinshereniging uit de Vreemdelingenwet op het ogenblik van binnenkomst beschikte over een verblijfstitel geldig tot 12 februari 2021. Gelet op het feit dat het gaat om een afwijking bepaald bij wet, is de in artikel 6 van de Vreemdelingenwet vermelde termijn van 90 dagen niet van toepassing.

De Raad stelt vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten echter volgt op de beslissing tot intrekking van de verblijfskaart model B genomen naar aanleiding van het verlies van het recht op terugkeer, waarnaar ook verwezen wordt in de motieven van de bestreden beslissing.

Er blijkt niet dat de verwerende partij, na te hebben besloten dat de verzoekende partij geen recht op terugkeer heeft en bijgevolg tot intrekking van haar verblijfskaart, vervolgens niet kon vaststellen dat de verzoekende partij op dat ogenblik langer in het Rijk verbleef dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn.

Op het ogenblik dat verwerende partij vaststelde dat de verzoekende partij zich bevindt in de situatie van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet had zij reeds vastgesteld dat het verblijfsrecht van de verzoekende partij was verloren gegaan en was haar verblijf in het Rijk niet langer regelmatig.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat op foutieve of kennelijk onredelijke wijze wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd,

waarbij wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij conform artikel 19, §1 van de Vreemdelingenwet haar recht op terugkeer verloren heeft door een afwezigheid van meer dan één jaar uit het Rijk.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat de ganse motivering zelfs niet slaat op het al dan niet verrichten van de formaliteiten, verduidelijkt zij geenszins op het verrichten van welke formaliteiten haar betoog betrekking heeft, laat staan dat zij verduidelijkt waarom of op grond van welke wettelijke bepaling het bestreden bevel zou dienen te motiveren omtrent het al dan niet verrichten van 'de formaliteiten'. Indien de verzoekende partij hiermee zou wijzen op de motieven omtrent het recht op terugkeer, stelt de Raad vast dat de motieven over het niet hebben op een recht van terugkeer, feit waarnaar verwezen wordt in de tweede bestreden beslissing, te lezen zijn in de eerste bestreden beslissing. De verzoekende partij heeft aldus kennis van deze motieven. Er kan dan ook niet ingezien worden waarom omtrent de redenen van het niet hebben van een recht op terugkeer, nogmaals zou moeten worden gemotiveerd in de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad ziet ook niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling van de motieven.

Tot slot stelt de Raad vast dat de verzoekende partij met haar betoog dat *"de ganse motivering zelfs niet slaat op het al dan niet verrichten van de formaliteiten maar dat MOET worden bevel gegeven omdat het verblijfsrecht verloren zou zijn en er maar contacten dienen te worden onderhouden vanuit het buitenland op welke wijze dan ook of de gunst kan worden gevraagd voor een visum "familiebezoek"*, geenszins aantoonde op welke wijze de in het bestreden bevel gegeven motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn.

2.2.6. In het licht van hetgeen voorafgaat, wordt vastgesteld dat de uiteenzetting van de verzoekende partij niet toelaat te besluiten dat het bestreden bevel is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Er blijkt niet dat enig relevant gegeven ten onrechte niet in de beoordeling is betrokken. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.2.7. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die het bestreden bevel onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.8. Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER